

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobců: **a) D.H., CSc., b) Doc. Ing. I.M.H., CSc.**, oba žalobci zastoupeni JUDr. Miroslavem Mikou, advokátem, se sídlem Národní 43, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební a územního plánu**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **1) Barrandovské terasy, a. s.**, se sídlem Barrandovská 165/1, Praha 5, IČ 26424223, zast. JUDr. Magdalénou Hrdličkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem, Zlatnická 10, Praha 1, **2) AVIA, a. s.**, se sídlem Beranových 140, Praha-Letňany, IČ 45273227, **3) MgA. D.H.**, zast. Mgr. Petrem Ostrouchem, advokátem, se sídlem Voršilská 10, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2011 čj. S-MHMP 552786/2011/OST/So/Hn,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odbor stavební úřad (dále jen stavební úřad), ze dne 11. 3. 2011 č.j. OSU.Hl.p.620-42268/2010-Pka-R a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím stavební úřad vydal k žádosti společnosti Barrandovské terasy a.s. (dále jen stavebník) stavební povolení na stavbu „obnova a dostavba Barrandovských teras“ na pozemcích parc. č. 620, 621/1, 621/2, 622/1, 622/3, 624, 626, 1630/2 a 2045/4 v katastrálním území Hlubočepy.

Žalobci v žalobě uvádějí, že územní rozhodnutí pro předmětnou stavbu ze dne 22. 5. 2006 č.j. OUR.Hl.p.620-183/06-Za-UR podmínkou č. 21 f) stanovilo, že projektová dokumentace stavby bude obsahovat návrh řešení zelených ploch tak, aby bylo možné pěší cestou navázat na stávající pěší cestu na parcele parc. č. 625/1. Stavební povolení pro předmětnou stavbu tuto podmínku nerespektuje. Žalobci uvádějí, že žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že v textu rozhodnutí o umístění stavby není jednoznačně uvedeno místo na navázání pěší cesty a že cesta není zřetelná, nicméně poté uvádí předpoklad, že by se pěší stezka na pozemku parc. č. 625/1 mohla nacházet u jižní hranice mezi pozemky parc. č. 625/1 a 622/1, tedy jižně od bývalého objektu baru Trilobit na pozemku parc. č. 628, kterážto není částí pozemku parc. č. 622/1, jenž je součástí staveniště, na němž je umístěna stavba projednávaná ve stavebním řízení. I když nelze podle názoru žalovaného podmínku uvedenou pod číslem 21 f) rozhodnutí o umístění stavby pro nejednoznačnost jejího obsahu posoudit, považuje žalovaný uvedenou podmínku za splněnou.

Žalobci namítají, že pokud nebylo rozhodnutí o umístění stavby zrušeno, jsou jeho závěry závazné a určující ve stavebním řízení. V rámci stavebního řízení tak nelze přezkoumávat a změnit pravomocné rozhodnutí o umístění stavby. V rámci stavebního řízení je stavební úřad povinen pouze ověřit, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí.

Pokud projektová dokumentace v souladu s podmínkami územního rozhodnutí není, vyzve stavební úřad podle § 111 odst. 3 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, stavebníka k odstranění uvedených nedostatků a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jestliže žalovaný zjistil, že podmínky územního rozhodnutí nejsou splněny, bylo jeho povinností vyzvat stavebníka k doplnění projektové dokumentace. Místo toho, aby žalovaný stavebníka vyzval k doplnění projektové dokumentace, přezkoumával územní rozhodnutí, k čemuž není podle zákona oprávněn.

Tvrzení žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí si navíc vzájemně odporují. Žalovaný tvrdí, že v textu podmínky chybí jednoznačné uvedení místa, ve kterém má být možnost navázání pěší cesty na pozemku parc. č. 625/1 a že v současné době není cesta zřetelná. Zároveň však konstatuje, že by se pěší stezka mohla se nacházet na pozemku parc. č. 625/1 u jižní hranice mezi pozemky parc. č. 625/1 a 622/1, jižně od bývalého objektu baru Trilobit na pozemku parc. č. 628. Žalovaný považuje dále podmínku č. 21 f) územního rozhodnutí za nevykonatelnou, protože nemá podle názoru žalovaného oporu v podkladech, které by osvědčovaly její relevantnost. Poté však žalovaný uvádí, že přestože nelze podmínku pro nejednoznačnost jejího obsahu posoudit, neboť není zřejmé, kde se stávající cesta nacházela či nachází, považuje žalovaný uvedenou podmínku za splněnou.

Žalovaný se tímto konstatováním snažil vypořádat s uvedeným požadavkem ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Tato část odůvodnění je přitom v rozporu s předcházejícími tvrzeními žalovaného.

Je obecně vyžadováno, aby bylo odůvodnění rozhodnutí dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí správního orgánu nesrozumitelné, pokud je odůvodnění vnitřně rozporné. Žalovaný svým nerespektováním územního rozhodnutí a nesrozumitelným odůvodněním svého odvolacího rozhodnutí navíc zcela opomíjí kulturní a památkový význam Barrandovských teras navržených významným pražským funkcionalistickým architektem a filmařem M.U. a otevřených již v roce 1929. Barrandovské terasy byly před druhou světovou válkou významným společenským centrem Prahy a v roce 1993 byly vyhlášeny městskou památkovou zónou.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ve stavebním řízení je stavebník povinen předložit projektovou dokumentaci, kterou mimo jiné prokazuje plnění podmínek územního rozhodnutí. Žalovaný v tomto ohledu plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Navíc konstatuje, že v textu podmínky není jednoznačně uvedeno, že má být zajištěno napojení na dotčený pozemek vybudováním cesty ani místo, ve kterém má být možnost navázání stávající pěší cesty na pozemku č. parc. 625/1 navržena. Jde pouze o zcela nekonkrétní podmínku, aby projektová dokumentace obsahovala návrh řešení úpravy zelených ploch, aniž by byla nějaká stávající cesta zřetelná, a to jak v terénu, tak i v mapách a leteckých dobových snímcích. Žalovaný odmítá tvrzení žalobců, že neoprávněně přezkoumal územní rozhodnutí, pouze se důsledně vypořádal napadeným rozhodnutím o odvoláních s námitkami žalobců v dané věci. Konstatování o neurčitosti a nevykonatelnosti podmínky územního rozhodnutí nelze považovat za přezkoumání rozhodnutí, ale za součást správního uvážení, má-li být posouzen soulad projektové dokumentace s podmínkami územního rozhodnutí. Obsah těchto podmínek je logicky nezbytné dát do věcné konfrontace se stavebním povolením. Žalovaný dále podotýká, že žaloba vedle popisu geneze dosavadních řízení obsahuje pouze obecné a v podstatě formální výhrady k obsahu napadeného rozhodnutí a nejsou v ní de facto uvedeny žádné věcné argumenty, pokud jde o reálnou možnost splnění citované podmínky územního rozhodnutí v návaznosti na zásah do výkonu vlastnického práva žalobců.

Stavebník ve vyjádření k projednávané věci uvedl, že ve shodě s žalovaným má podmínky územního rozhodnutí za splněné, neboť stavba sama o sobě navázání pěší stezky nijak nebrání a návrh zelených ploch nijak nemění poměry v místě možného propojení parcel č. 625/1 a 622/1 a nevytváří překážku pro vedení pěší stezky. Není pravda, že tvrzení žalovaného v odůvodnění rozhodnutí si odporují, když tvrdí, že v textu podmínky chybí jednoznačné uvedení místa, ve které měla být možnost navázání pěší cesty, a zároveň konstatuje, že by se pěší stezka mohla nacházet na pozemku parc. č. 625/1. V odůvodnění rozhodnutí je totiž možnost, že se bude pěší stezka nacházet jižně od bývalého objektu baru Trilobit, uvedena nikoliv jako konstatování, ale jako v úvahu přicházející eventualita, je proto uvedena slovy „za předpokladu, že ...“, a to poté, kdy jiné umístění stezky je posouzeno a z technických důvodů vyloučeno. Z žaloby není zřejmé, v čem je odůvodnění napadeného rozhodnutí nesrozumitelné a čím opomíjí kulturní a památkový význam Barrandovských teras. Stavebník proto navrhuje, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobci podali k vyjádření žalovaného repliku, ve které zdůraznili, že pokud podmínka územního rozhodnutí stanoví, že projektová dokumentace má obsahovat návrh řešení úprav zelených ploch tak, aby bylo možné pěší cestou navázat na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1, a přitom tato dokumentace toto řešení neobsahuje, tak porušuje územní rozhodnutí. Zcela zcestné je tvrzení žalovaného, že jeho podrobné odůvodnění o neurčitosti a nevykonatelnosti podmínky územního rozhodnutí nebylo přezkoumáním tohoto rozhodnutí, ale součástí správního uvážení, zda je projektová dokumentace v souladu s územním rozhodnutím. Pokud je v pravomocném územním rozhodnutí stanoveno, co má projektová dokumentace stavby obsahovat, přičemž toto neobsahuje, tak žalovaný nemůže obejít podmínku svým správním uvážením. Správní orgány nemohou konstatovat, že podmínka pravomocného územního rozhodnutí se jeví jako neurčitá či nevykonatelná, a proto ji stavebník nemusí splnit. Pokud by žalobce přistoupil na tuto argumentaci, vedlo by to k závěru, že správní orgán není vázán územním rozhodnutím, jelikož si ho může kdykoliv posoudit a případně se rozhodnout tak, že některé jeho podmínky bude ve vztahu ke stavebníkovi aplikovat a jiné nikoliv. Úkolem žalovaného je striktně posoudit, zda stavební

dokumentace je v souladu s územním rozhodnutím, ať je jeho obsah jakýkoliv. Pokud se stavebník domníval, že podmínka územního řízení je neurčitá nebo nevykonatelná, měl toto řešit v době přijímání územního rozhodnutí nebo musí nyní žádat o změnu tohoto územního rozhodnutí. Není však v pravomoci žalovaného přezkoumávat nebo jinak polemizovat s podmínkami územního rozhodnutí. Pokud se stavebník s podmínkou územního rozhodnutí vůbec nevypořádal, je zcela evidentní, že projektová dokumentace není v souladu s územním rozhodnutím a žalovaný k tomu tak musí přistupovat a nemůže odůvodňovat, proč splnění této podmínky v projektové dokumentaci nebude vyžadovat, respektive proč evidentně nesplněnou podmínku bude považovat za splněnou.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Stavební úřad dne 18. 5. 2006 vydal územní rozhodnutí pro předmětnou stavbu a v podmínce č. 21 f) stanovil, že projektová dokumentace stavby bude obsahovat návrh řešení úpravy zelených ploch tak, aby bylo možné pěší cestou navázat na stávající pěší cestu na parc. 625/1. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 12. 2006. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 16. 11. 2009 č.j.OUR.Hl.p.620-49362/09-Za-prodl byla platnost územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona prodloužena do 4. 12. 2011.

Dne 14. 1. 2010 podal stavebník žádost o stavební povolení pro předmětnou stavbu. Žalobci podali v zahájeném řízení námitku, ve které poukázali na to, že podle jejich názoru není v projektové dokumentaci respektována podmínka č. 21 f) územního rozhodnutí. Dne 11. 3. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. OSU. Hl.p.620-42268/2010-Pka-R, kterým k žádosti stavebníka pro předmětnou stavbu vydal stavební povolení a námitky žalobců zamítl. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách stavební úřad uvedl, že pro uvedený pozemek není v katastru nemovitostí uvedeno věcné břemeno vstupu na pozemek, proto stavební úřad nemůže stavebníkům nařídit provedení cesty navazující na pěší cestu na parcele č. 625/1 v katastrálním území Hlubočepy. V daném případě se může jednat pouze o sousedskou domluvu mezi oběma stranami. K projektu však stavební úřad uvádí, že plochy navazující na hranici staveniště s pozemkem parc. č. 625/1 a parc. č. 735 v celé délce jsou navrženy jako zpevněné, z mechanicky zhutněného kameniva. V současné době není cesta zřetelná ani v terénu ani v mapách a leteckých dobových snímcích. Vstup na pozemek však musí být vyřešen mimo stavební řízení.

Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém obdobně jako v žalobě poukázali na nesoulad stavebního povolení s podmínkou č. 21 f) územního rozhodnutí s tím, že stavební úřad je územním rozhodnutím vázán. Podmínky pro umístění stavby musí respektovat a nemůže ve stavebním řízení přezkoumávat a případně měnit pravomocné územní rozhodnutí. Pokud projektová dokumentace neobsahovala návrh řešení úpravy zelených ploch tak, jak bylo územním rozhodnutím stanoveno, měla být žádost o vydání stavebního povolení zamítnuta.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 29. 9. 2011 č.j. S - MHMP 552786/2011/OST/So/Hn tak, že odvolání byla zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že pro jednoznačné posouzení splnění podmínky je v daném případě podstatné, kde se „stávající pěší cesta na pozemku parc. č. 625/1“ nachází, což však v podmínce územního rozhodnutí není uvedeno. Tato skutečnost nevyplývá ani z odůvodnění územního rozhodnutí a lze z něj zjistit pouze to, že touto podmínkou bylo bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění vyhověno námitce žalobkyně, kterou uplatnila jako účastník v územním řízení. Hranici mezi pozemky parc. č. 622/1 parc. č. 6 25/1 tvoří převážně hrana

strmého skalního masivu. Na výpisu z katastru nemovitostí žádného z těchto pozemků není vyznačeno věcné břemeno práva chůze či vstupu z jednoho pozemku na druhý. Žalovaný tak souhlasí s názorem stavebního úřadu, že možnost zajištění vstupu z jednoho pozemku na druhý nemůže stavební úřad nařídit, neboť je věcí dohody mezi vlastníky obou pozemků. Žalovaný proto shrnul, že podmínka č. 21 f) neměla být bez souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 622/1 v územním rozhodnutí vůbec stanovena.

Na druhou stranu však žalovaný konstatoval, že uvedená podmínka je stanovena pravomocným územním rozhodnutím. Ve stavebním řízení je stavebník povinen předložit projektovou dokumentaci, kterou mimo jiné prokazuje plnění podmínek územního rozhodnutí. Stavební úřad je pak podle § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona povinen prověřit, zda je předložená projektová dokumentace zpracována v souladu s podmínkami vydaného územního rozhodnutí. Pokud tedy byla podmínka č. 21 f) v pravomocném územním rozhodnutí stanovena, stavební úřad měl soulad předloženého návrhu s podmínkou územního rozhodnutí podrobněji posoudit.

Žalovaný pak posoudil soulad předložené projektové dokumentace s územním rozhodnutím následujícím způsobem:

V textu podmínky není jednoznačně uvedeno místo, ve kterém má být možnost navázání stávající pěší cesty navržena, zejména pokud hranice mezi oběma pozemky je dlouhá přibližně 230 m. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že v současné době není cesta zřetelná ani v terénu, ani v mapách a leteckých dobových snímcích. Totéž uvádí zástupce stavebníka ve vyjádření k odvolání. Terén na rozhraní obou parcel má charakter skalního srázu, což prakticky vylučuje bezpečnou pěší chůzi.

Podmínka územního rozhodnutí ukládá stavebníkovi umožnit navázání pěší stezky a nikoliv její vybudování. Podle části projektové dokumentace objekt SO 12.1 - dostavba hotelového zařízení (výkres č. 16.7) a objekt SO 15 - Sadové úpravy (výkres č. 2) jsou plochy podél větší části hranice mezi pozemky parc. č. 625/1 a 622/1 řešeny jako terasy z mechanicky zhutněného kameniva, které budou po rozebrání stávajících opěrných stěn z lomového kamene ukončeny při hraně skalního masivu železobetonovými opěrnými stěnami a obloženy kamenným obkladem. Hloubka založení opěrné stěny bude záviset na konkrétních podmínkách stavu skalního podloží v daném místě. Vzhledem k tomu, že se jedná o úpravy teras na hraně skalní strže, není předpoklad, že by se v těchto místech pěší stezka nacházela. I kdyby tomu tak bylo, nebylo by možné z bezpečnostních důvodů opěrnou stěnu v místech případně existující stezky přerušit. Navíc případná existence pěší stezky v místech skalního srázu vylučuje její bezpečné užívání pro pěší. Návrh zelených ploch v prostoru staveniště ani opěrné zdi zásadně nemění stávající poměry v místě společné hranice mezi oběma pozemky a nevytváří překážku pro možnost napojení pěší stezky. Navíc předmětem nyní napadeného rozhodnutí není řešení teras v blízkosti stávajícího objektu čp. 165 na pozemku parc. č. 618. Za předpokladu, že by se pěší stezka na pozemku parc. č. 625/1 nacházela u jižní hranice mezi oběma pozemky, tedy jižně od bývalého objektu baru Trilobit, pak je třeba konstatovat, že tato část pozemku není součástí staveniště, na němž je umístěna stavba projednávaná v nynějším stavebním řízení.

Žalovaný uzavřel, že ačkoliv podmínku územního rozhodnutí nelze pro nejednoznačnost jejího obsahu v podstatě posoudit, neboť není zřejmé, kde se „stávající“ pěší stezka nacházela či nachází, lze na základě uvedených skutečností konstatovat, že stavebník podmínku č. 21 f) územního rozhodnutí v předloženém návrhu splňuje. Proto žalovaný odvolací námitku na základě uvedeného neshledal právně důvodnou pro zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodl tak, jak bylo uvedeno shora.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud shledal, že žalobci žalobou napadenému rozhodnutí převážně vyčítají vadnost postupu, kterého však ve skutečnosti vůbec nebylo při rozhodování užito.

S žalobci je nutno souhlasit v tom, že ve stavebním řízení stavební úřad není oprávněn přezkoumávat správnost územního rozhodnutí a je povinen pouze ověřit, zda předložená žádost o stavební povolení a zejména projektová dokumentace odpovídá podmínkám stanoveným v územním rozhodnutí.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nejprve vznesl k obsahu územního rozhodnutí určité výhrady, následně však konstatoval, že mu nezbývá než vydané územní rozhodnutí respektovat a přistoupil tedy k posouzení otázky souladu projektové dokumentace s vydaným územním rozhodnutím. Ze samotného faktu, že má k formulaci stanovené podmínky výhrady, tedy žalovaný žádné závěry nevyvozoval.

Podmínka č. 21 f) vydaného územního rozhodnutí zní takto: „*Projektová dokumentace stavby bude obsahovat návrh řešení zelených ploch tak, aby bylo možné pěší cestou navázat na stávající pěší cestu na parcele parc. č. 625/1*“.

Žalovaný uvedl, že podmínka je stanovena nejednoznačně, neboť z ní nijak nevyplývá, v kterém místě hranice mezi oběma pozemky má být navázání pěší cesty umožněno. Žádné údaje vedoucí k zodpovězení této otázky neuvádějí ani žalobci – a to ani v žalobě ani v průběhu stavebního řízení. Žalovaný se tedy jal přezkoumávat možnost napojení pěší cesty mezi oběma pozemky v celé délce hranice mezi nimi. Dospěl přitom k závěru, že část hranice je tvořena strmým skalním srázem, kde existenci jakékoli pěší cesty lze prakticky vyloučit. Přesto uvedl, že i v těchto místech hranice mezi pozemky povolovaná stavba nevytváří žádnou překážku pro možnost napojení pěší stezky. Pokud jde o zbývající část hranice, žalovaný uvedl, že v této části stavebního pozemku nejsou stavebním povolením povolovány žádné stavební práce. Tím tedy žalovaný dospěl k závěru, že ať už se „stávající“ pěší cesta propojující oba pozemky nacházela kdekoli, povolovaná stavba umožňuje její navázání na stavební pozemku po celé délce hranice mezi oběma pozemky. Žalovaný tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že podmínka stanovená územním rozhodnutím je splněna.

Žalobci v žalobě tento závěr žalovaného zcela ignorují. Podle jejich názoru žalovaný dospěl k názoru, že stavba podmínku č. 21 f) územního rozhodnutí nesplňuje, ale jelikož byla stanovena vadně, splňovat ji nemusí. Pokud žalobci polemizují se správností takového postupu, pak polemizují s úvahou, která z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, a míjí se tedy s důvody, na nichž je žalobou napadené rozhodnutí vystavěno.

Aby mohla být žalobní námitka týkající se dodržení podmínky č. 21 f) územního rozhodnutí vůbec důvodná, museli by žalobci tvrdit, v čem je podle jejich názoru předložená projektová dokumentace s uvedenou podmínkou v rozporu. Žalobci se však omezují pouze na tvrzení, že nesplnění této podmínky je zjevné.

Návrh řešení zelených ploch projektová dokumentace bezpochyby obsahuje. Jde o část F předložené projektové dokumentace obsahující „sadové úpravy“. Aby byla projektová dokumentace v rozporu s citovanou podmínkou územního rozhodnutí, musel by předložený

návrh znemožňovat navázání na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1. Žalobci však ani neuvádějí, v čem navržené řešení sadových úprav znemožňuje navázání na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1 v k. ú. Hlubočepy, ani neuvádějí, kde se podle jejich názoru tato „stávající“ cesta nachází.

Žalobou napadené rozhodnutí nelze označit ani za nesrozumitelné pro vzájemnou rozpornost argumentů obsažených v jeho odůvodnění, jak namítají žalobci.

Žalobci shledávají v rozpor v konstatování, že v podmínce chybí jednoznačné uvedení místa, ve kterém má být možnost navázání pěší cesty, a že v současné době není cesta zřetelná, na jedné straně a v konstatování, že by se pěší stezka mohla nacházet u jižní hranice mezi pozemky, jižně od bývalého objektu baru Trilobit, na straně druhé. Tato tvrzení ovšem ve skutečnosti v žádném rozporu nejsou. Žalobci totiž druhou z uvedených úvah žalovaného vytrhávají z kontextu a dezinterpretují ji. Jak bylo shora uvedeno, žalovaný vskutku uvedl, že umístění pěší cesty není v současnosti jasné (a toto konstatování žalobci nijak nezpochybňují – ostatně nebylo by nic snazšího než tento závěr vyvrátit jednoduchým tvrzením o tom, kde se cesta nachází). Následně se proto zabýval hranicí mezi oběma pozemky v celé své délce a uvedl tedy, že pokud by se cesta nacházela v žalobci zmiňované části, povolovaná stavba by nijak nebránila navázání pěší cesty. Žalovaný netvrdil, že se v tomto místě pěší cesta nachází, zabýval se touto možností pouze jako jednou z eventualit, které přicházejí do úvahy.

Rozpor dále žalobci shledávají v tvrzení žalovaného, že podmínku nelze pro nejednoznačnost jejího obsahu posoudit, na straně jedné a tvrzení, že žalovaný považuje podmínku za splněnou, na straně druhé. Soud však mezi těmito závěry žádný rozpor neshledává, neboť žalobci opětovně druhý z uvedených závěrů vytrhávají z kontextu. Jak již bylo shora uvedeno, žalovaný dospěl k závěru, že umístění „stávající“ cesty nelze v současnosti zjistit. Dospěl však k závěru, že povolovaná stavba nebrání navázání pěší cesty propojující oba pozemky v žádném místě hranice mezi oběma pozemky, navázání cesty je tedy možné v kterémkoli místě společné hranice, takže podmínka územního rozhodnutí je splněna, ať už se ona „stávající“ cesta nachází kdekoli. Takový závěr se soudu jeví jako zcela srozumitelný a odpovídající zásadám logického uvažování. Ostatně ani žalobci netvrdí, že by povolovaná stavba vůbec v nějakém místě bránila propojení pěší cesty spojující oba pozemky.

K tvrzení žalobců obsaženému v závěru žaloby, že žalovaný opomíjí kulturní a památkový význam Barrandovských teras, soud uvádí, že jde o zcela obecnou proklamaci, k níž se v podstatě nelze vyjádřit. Žalobci totiž neuvádějí, čím konkrétně žalovaný památkovou hodnotu Barrandovských teras ohrožuje, leda že tak dle názoru žalobců měl učinit údajným nerespektováním citované podmínky územního rozhodnutí. Jde přitom o námitku, která se poprvé objevuje až v žalobě, v odvolání nic podobného žalobci neuváděli. Soud k tomu proto může uvést toliko to, že k navrhované stavbě bylo vydáno kladné stanovisko příslušného orgánu státní památkové péče, vůči jehož obsahu žalobci neuplatnili žádné konkrétní námitky. Žádné skutečnosti svědčící o tom, že by napadeným rozhodnutím byl ohrožen kulturní význam Barrandovských teras, soud ze správního spisu nezjistil.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. března 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu